

De roep van Avalon

Ook van deze auteur verkrijgbaar:

*De stem van de zee
De komst van de koning
In opstand (verhalenbundel)*

De roep
Van Avalon

MARA LI

DE GAVE VAN DE SELKIE, BOEK 2

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

De roep van Avalon
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2017 Dutch Venture Publishing
Auteur: Mara Li (pseudoniem van Marieke Veringa)

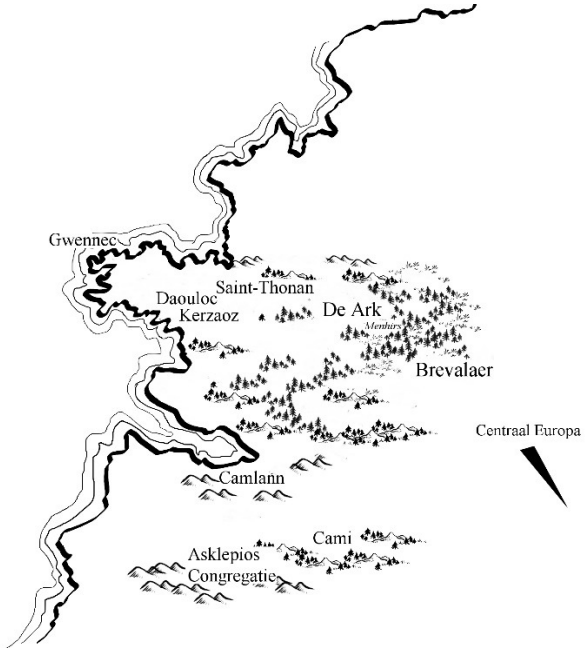
Omslagontwerp: Jen Minkman
Illustraties: Marieke Veringa
Tekstredactie: Tamara Haagmans & Jen Minkman

Eerste druk januari 2018, tweede druk december 2018
ISBN 978-94-63185-07-3
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Though I've wandered away
From the land of my birth
And been roaming around
To the ends of the earth
Still my heart is at home
In that land far away
That lovely dark island
Where memories stray*

© 1963 Stewart Ross
The Dark Island

Hoofdstuk 1

De wolf in het duister

Galsmaak in mijn mond. Een plakkerig, koud gevoel tussen mijn benen. Langzaam open ik mijn ogen. Het is zo donker dat ik door de aarde lijk te zijn verzwolgen.

Zoekend kijk ik om me heen. Het enige spleetje licht ontdek ik aan de overkant op de vloer. Traag kruip ik ernaartoe. Ik tast naar de bron van het licht. Mijn vingers botsen tegen de onderkant van een deur aan.

IJzer.

Er is een vloer en een deur en een spleet.

Mijn hoofd bonkt pijnlijk. Waar ben ik? Al mijn herinneringen en gedachten lijken door elkaar geschud. Wat is er met me gebeurd? Ik kan niet helder nadenken, ik voel alleen maar paniek. Ik werk mezelf omhoog, maar dat is een slecht idee. Misselijkheid overspoelt me in opdringerige golven en ik braak tussen mijn handen op de vloer.

Ik ben in de Asklepios Congregatie, breng ik mezelf in herinnering als ik weer stil kan zitten. Ze hebben me gepakt...

Nee, dat klopt niet. Ik heb me laten pakken.

Ja, dat is het. Mijn gedachten klaren op, maar ik heb geen tijd om er lang bij stil te staan. Ik sper mijn mond open en braak nog meer uit. Het slijm hoopt zich op in mijn keel. Ik spuug en hoest en rochel, snakkend naar adem.

Zodra ik weer lucht krijg, kruip ik weg van mijn eigen braaksel en

voel met een trillende hand aan mijn nek. Er zit een zere plek waar de naald in me is gestoken. Hoelang was ik bewusteloos? Het kan een uur zijn, of een dag ... Ik weet het niet. Het is zo donker in de cel, dat ik mijn eigen handen nauwelijks kan zien. Ik kijk naar het enige streepje licht dat onder de deur de ruimte binnendringt en plotseling dringt het tot me door dat ik hier alleen ben. Waar is mijn broertje?

‘Arthur!’

Ik schrik van mijn eigen rauwe stem. Kreunend hijs ik mezelf weer rechtop en probeer te staan. Als ik tegen de deur aanleun, is het niet zo moeilijk meer. ‘Arthur! Kun je me horen?’ Krachteloos sla ik tegen de ijzeren deur. ‘Laat me eruit!’

Mijn enige antwoord is stilte. Ik tast om me heen en vind niets, alleen lege hoeken die niet zo ver van elkaar verwijderd zijn. Nu gooi ik mijn volle gewicht tegen de deur. Zie je wel dat het een slecht idee was om Arthur mee te laten gaan? Ze zouden op dit moment alles met hem kunnen doen, zonder dat ik hem kan helpen. Ik had beter moeten weten, had feller moeten protesteren. Bij Gwenhaels bloed, ik had Arthur in de Ark moeten opsluiten!

Mijn gevecht tegen de deur kost me bijna al mijn energie; al gauw ben ik buiten adem. Dat moet van die rotzooi komen die ze me gegeven hebben. Nog een tijdje blijf ik roepen en bonken, maar dan zak ik moedeloos terug op de grond. Er is niemand aan de andere kant van die deur, of hij heeft geen zin om open te doen. Arthur kan me niet horen, anders had hij wel teruggeroepen.

Automatisch tast ik naar de zeehondenketting, maar er hangt geen koord meer om mijn nek. Ik ben mijn talisman kwijt; verloren tijdens de laatste minuten in het bos of onderweg naar het Instituut. Die ontdekking voelt als een klap in mijn gezicht.

De kou die van de muren af komt doet me rillen, ondanks mijn winterkleding. Ik sla mijn armen om mezelf heen en voel iets hards tegen mijn borstkas klemmen. Rona’s dagboek. Vreemd ... Ik heb het boekje nog bij me, terwijl ze mijn rugzak van me hebben afgenomen. Vaag herinner ik me tastende handen over mijn lichaam, iemand die naar wapens zoekt in mijn zakken, onder mijn mouwen ... Ik frons diep terwijl ik de gefragmenteerde beelden probeer om te zetten in

een kloppende herinnering. Ik denk dat ik mijn armen voor mijn borsten klemde om ze te beschermen. Daarna was er een snauwende stem van een vrouw, en terwijl ik het bewustzijn verloor verdwenen de handen van mijn lijf. In elk geval één persoon in de Asklepios Congregatie waardeert het niet dat jonge vrouwen worden betast door de mannen van Opsporing. Ik registreer dat feitje, zonder te weten of het me ooit van dienst zal zijn. Maar ik ben dankbaar. Ik trek het boek tevoorschijn en aai teder over het gescheurde, lederen omslag.

‘Maak je geen zorgen, mam,’ fluister ik. ‘We hebben je niet opgegeven.’

Eens moeten ze me komen halen. Daar twijfel ik niet aan. Ik weet alleen niet zeker waar ik banger voor ben: overgeleverd zijn aan mijn lot in deze donkere, benauwende cel of het moment dat die deur opengaat en het verblindende licht de hel aankondigt. Ik herinner me Mirna’s huiveringwekkende verhaal: vijf jaar heeft ze hier gevangen gezeten. Als ik vijf jaar in dit hok moet zitten, word ik gek.

Ik vermoed dat ze me *Pax* hebben gegeven, maar het begint uit te werken, want ik voel me klaarwakker en de misselijkheid ebt weg. Met opengesperde ogen staar ik in het niets. De duisternis is een grote muil.

‘Ga je, ga je met haar mee ... over de golven, over de zee ...’ Mijn stem is niet meer dan een ademtocht. Ik huiver en kruip nog verder in elkaar. De cel begint naar mijn braaksel te ruiken. Ik wil een droge broek aan, licht zien.

En waar is Arthur? Ik heb me dat nu al zo vaak afgevraagd, dat ik murw ben van de angst en de onzekerheid. Ik hoop dat hij niet in het donker zit. Of juist wel? Zolang hij opgesloten zit, zoals ik, raakt niemand hem aan.

De drukkende stilte wordt steeds dreigender. Ik wil iets horen, wat dan ook. Zolang het maar niet mijn eigen ademhaling en angstige hartslag is.

Zachtjes begin ik te zingen:

‘Kom van Camlann, stap in je boot
Laat niets je scheiden, geen leven of dood
Stuur langs de klippen en stuur door de mist,
Vaar naar het eiland waar niemand van wist.’

Achter me klinkt een bons. Ik verstijf, mijn liedje gesmoord in een nieuwe vlaag angst. Ik wacht, zonder dat er iets gebeurt. Dan verman ik mezelf en begin ik de muur af te tasten, maar er is niets wat het geluid had kunnen veroorzaken. Kwam het van de andere kant? Na een paar tellen druk ik mijn oor tegen de muur aan. ‘Is ... is daar iemand?’

Even blijft het stil. ‘Hier,’ hoor ik dan. De stem klinkt dof.

Mijn hart maakt een sprong. ‘Arthur?’

De stem zwijgt even. ‘Je moet hem wel erg missen.’

Het is Arthur niet. Ik zucht. ‘Wie is daar?’

‘... Praat harder. Mond tegen de muur.’

Ik druk mijn gezicht zo dicht mogelijk tegen de muur aan. ‘Waar ben ik?’ roep ik. ‘Ik zie niets.’

‘Een cel.’ Even is het stil. ‘Wat heb je gedaan?’

‘Niks ... Nog niet.’

Ik hoor een blaffend gelach.

‘Waar zijn deze cellen? Ik ben hier wakker geworden.’

‘Ondergronds,’ zegt de onbekende. Het is moeilijk om hem goed te verstaan. ‘In de nul.’

‘Nul?’

‘Platform nul. Onder de grond.’

‘Kunnen ze ons horen?’

‘Wie?’

‘De bewakers.’

‘Bewakers doen je niks. Dokters moet je vrezen.’

‘Dat weet ik.’ Zelfs Rona was bang voor haar broer. ‘Horen ze ons?’

‘Lijkt me stug.’

Ik druk mijn oor hard tegen de muur. Hij heeft een rauwe stem. Veel te laag voor een jong persoon. ‘Waarom ben je hier?’

‘Weet jij het?’

‘Ik weet waarom ik hier ben.’ Ik wacht even, maar hij zwijgt. ‘Wie ben je?’

‘Patiënt 263.’

Patiënt. Een woedend gevoel kronkelt als een slang in mijn buik. Als er nog iets in mijn maag zat, had ik dat nu waarschijnlijk uitgekotst. De Slang reduceert ons tot nummers.

‘Meisje?’

Ik slik. ‘Mijn naam is Nimue. En de jouwe?’

Aan de andere kant van de muur hoor ik wat geschraap. Misschien is hij geketend en probeert hij te gaan staan? Zouden ze mij ook vastbinden als ik niet meewerk? Ik bal mijn vuisten zo hard dat het pijn doet. De pijn maakt me nog wakkerder. *Herinner je waarom je hier bent. Houd het altijd in gedachten.*

‘Noem me Wolf.’

Ik vraag me af of ik het goed heb verstaan. ‘Rolf?’

‘Wolf.’

Ik frons verward. Een wolf, een beest uit de wildernis ... Maar er leven geen wolven in Centraal-Europa. In elk geval niet bij Gwennec in de buurt en al helemaal niet in het moeras bij Brevalaer. ‘Je hebt een vreemde naam.’

Hij zegt iets onverstaanbaars. Ik probeer weer te luisteren met mijn oor tegen de muur, maar hij zwijgt.

‘Wolf?’

Hij hult zich in stilte. Even later hoor ik doffe voetstappen mijn kant op komen. Ik kruip zo ver mogelijk van de deur af. Een kort moment is het stil, dan klinkt er een vreemd, piepend geluid. Plotse-ling word ik verblind door fel lamplicht uit de gang.

‘Patiënt 1490,’ zegt een zachte, vrouwelijke stem vanuit de deur-opening. ‘Dokter Tangi Moal is klaar voor het onderzoek. Daarna breng ik je naar je kamer.’

Hoofdstuk 2

Dokter Moal

Ze draagt een blauwe jurk en glimmende zwarte schoenen. Haar gezicht lijkt jong, maar de lijnen om haar mond vertellen een ander verhaal. Glimlachend kijkt ze op me neer. ‘Heb je hulp nodig met lopen?’

Ik wil snauwen dat ze me niet aan moet raken, uit m’n buurt moet blijven. Mirna’s waarschuwing houdt me net op tijd tegen. Toch blijf ik als bevroren staan. Ik voel me als een gevangen dier in een kooi, klaar om me te verdedigen als ze weer een spuit tevoorschijn haalt.

De vrouw doet een stap naar achteren. Genoeg om me wat ruimte te geven, maar niet ver genoeg om langs haar heen te schieten. ‘Volg me alsjeblieft.’

Het is waarschijnlijk dat ze Arthur al ergens boven hebben. Erachter komen waar hij is moet mijn eerste prioriteit zijn, maar daarna moet ik me richten op de reden van mijn komst.

Zodra ik buiten sta, duwt ze de deur achter me dicht. Ik zie nu hoe dik die is: een ijzeren plaat zo breed als mijn gebalde vuist, met een massief slot.

Haar vingers sluiten om mijn bovenarm. Even probeer ik me los te trekken, maar ik merk dat ik toch nog niet zo stevig op mijn benen sta als ik dacht. ‘Jullie hebben me vergiftigd, of niet?’

‘Welnee. Het was gewoon iets om je te kalmeren.’ Ze glimlacht nog steeds, al bereikt de lach haar ogen niet. Ze heeft felblauwe ogen,

zie ik. Misschien zou ze er vriendelijk uitzien, als ze me niet als een gevangene van de cel weg marcheerde.

‘Hoelang was ik *gekalm*?’

Ik zie een spoorje verbazing in haar ogen. Krijgt ze niet vaak zulke vragen? ‘Een paar uur.’

‘Waar was dat voor nodig?’

‘Kom, loop door.’

‘Is mijn broer boven?’

‘Je broer slaapt,’ zegt ze, duidelijk ongeduldig. ‘Ik breng je langs dokter Moal en daarna naar je kamer, met schone kleren en een bed. Je moet uitgeput zijn van al die dagen in de wildernis. Helemaal alleen.’

Wat voor verhaal heeft Will ze precies op de mouw gespeld? Ik besluit haar niet te corrigeren. Als ik toch moet acteren, kan ik het spelletje beter meespelen. ‘Het zou niet zo erg zijn geweest als er niet op ons werd gejaagd,’ bijt ik haar daarom met overtuiging toe.

‘Je kunt niet in je eentje blijven rondzwerven daarbuiten,’ zegt de vrouw vriendelijk. ‘Dat is gevaarlijk.’

‘En jullie niet?’

De glimlach verdwijnt. De vrouw klemt haar lippen op elkaar en staart strak voor zich uit. Misschien had ik dat beter niet kunnen zeggen. Straks besluiten ze dat ik beter permanent in die cel kan blijven, net als de vreemde man, die Wolf.

We gaan een trap op naar boven. De treden zijn net te smal om mijn voeten rechtop te zetten en er is geen leuning, dus druk ik mezelf tegen de muur aan.

Het valt me op hoelang we klimmen. De cellen moeten werkelijk diep onder de grond zijn gebouwd. Ik vraag me af of ze ooit deel uitmaakten van een Ark.

Als de trap ophoudt, staan we voor een dichte deur. Deze keer niet van ijzer, maar wel op slot. De vrouw gebruikt een pasje om hem open te maken. Dat verklaart het piepgeluid van eerder. Ze duwt me harder dan nodig is de gang op.

Ik knipper tegen het daglicht en gluur omhoog. Het raam dat de zon doorlaat zit te hoog om bij te kunnen en heeft een lange rij tralies voor het glas.

‘Deze kant op,’ zegt de vrouw. Ik volg haar zwijgend. We lijken eindeloos rechtdoor te lopen. Ik gebruik deze tijd om alle details in mijn geheugen op te slaan. We gaan langs muren die bedrieglijk vriendelijk lijken met hun zachtgele tinten. Het is alsof ze de indruk willen wekken dat het zonlicht door alle ramen naar binnen valt. Een leugen die onmiddellijk wordt tegengesproken door de tralies. Op de vloer hebben ze minder moeite gedaan, die bestaat enkel uit grijs beton en laat onze voetstappen hard en kil klinken. Aan weerszijden zijn tientallen gesloten deuren, elk met een nummerplaatje.

Aan het eind van de gang zijn drie treden omhoog. Rechts verdwijnt de hal in het schemerdonker. Daar zijn geen ramen en er branden weinig lampen. Hier, waar wij staan, hangen de lampen als glazen buizen aan het plafond. Het doet me aan de Ark denken. Ik voel een steek van verlies, van spijt. En van angst.

Tegelijk denk ik aan Katell. Zij zit ergens in dit enorme gebouw, misschien achter één van deze deuren. Ik bijt op de binnenkant van mijn wang en de pijn daarvan wakkert mijn woede weer aan. *Herinner je waarom je hier bent, Nimue.*

De vrouw neemt me mee naar links. Uiteindelijk staan we voor een grote glaswand, waarin een glazen deur zit. Ook hier hangt een bordje, maar in plaats van alleen een nummer, staat er: LABORATORIUM 5.

De vrouw klopt één keer op de glazen deur, opent die dan en gebaart me om naar binnen te lopen. Dat doe ik onwillig. Er hangt een vreemde, scherpe geur in het laboratorium. Ik kan het niet thuisbrengen maar het prikt bijna pijnlijk in mijn neus. Om me heen staan kasten vol boeken en gesloten potten. We lopen langs een enorm apparaat dat lijkt op een langwerpige oven. Naar alle richtingen lopen er snoeren uit, sommigen rood en anderen blauw.

Pas dan zie ik de man. Hij wordt overschaduwd door een halfronde stellage van computerschermen, waarop ik alleen maar gekleurde lijnen op en neer zie golven, als grillige bergpieken.

‘Dokter Moal,’ zegt de vrouw in de blauwe jurk. ‘Het meisje.’

De dokter draait zich om met een klein sprongetje. Hij is rond en kalend, met dikke lippen. Ook hij glimlacht naar me. Waarom doen ze dat toch?

‘Patiënt 1490,’ zegt hij hartelijk, terwijl hij met uitgestoken hand op me afkomt. ‘Ik ben dokter Moal.’

Ik staar naar zijn hand zonder me te bewegen. ‘Ik heb een naam. Ik ben Ni...’ Net op tijd slik ik de laatste twee lettergrepen in. Idioot! Hoeveel Nimue’s lopen er rond in Centraal-Europa en hoelang zou het Benji kosten om er één binnen zijn eigen instituut te identificeren? ‘Nicole,’ maak ik mijn zin af. Het is de eerste naam die in me opkomt.

Zijn mondhoeken trekken nog verder omhoog. Hij lijkt op een mol, denk ik onwillekeurig. Moal de mol.

‘Goed dan, Nicole. Sini heeft je al verteld wat er gaat gebeuren...’

Ik schud mijn hoofd.

De dokter wijst naar een verhoging, waar een wit gordijn voor hangt. Aan de andere kant staat een ziekenhuisbed. ‘Je mag daar even plaatsnemen.’

‘Mag?’

Hij kijkt me koel aan. Zonder glimlach ziet hij er een stuk minder uit als een mol. ‘Dit is geen vraag, patiënt 1490. Plaatsnemen en mouw omhoog.’ Hij draait zich naar de vrouw, Sini. ‘Die lorren kunnen straks worden verbrand.’

Ik ga op het bed zitten. Dat is bedekt met dun, blauw papier dat kraakt als ik beweeg. Het is kil in het laboratorium. Ik trek mijn linkermouw op, maar kennelijk is het nog niet naar Moals volle tevredenheid. Hij knikt naar Sini, en zij stroopt de mouw nog verder omhoog, ver over mijn elleboog. Dokter Moal haalt een band tevoorschijn en wikkelt die zo stevig om mijn bovenarm dat het bloed wordt afgekneld. Ik klem mijn tanden op elkaar.

‘Het is maar voor even.’ Hij pakt een injectienaald.

‘Nee!’ Ik schiet van het bed af. De band slingert aan een slangetje achter me aan. ‘Wat gaan jullie nu weer in me spuiten?’

‘Niets.’ Hij laat me de lege spuit zien. ‘We gaan een buisje bloed afnemen voor het bloedonderzoek. Dat doet echt niet zoveel pijn.’

‘Ga zitten,’ beveelt Sini me. Ze komt op me af.

Ik laat me weer op het krakende bed zitten. ‘Wat bedoel je, een bloedonderzoek?’

‘Hier in het Instituut spreken we de medewerkers aan met ‘u’,

Nicole,' zegt Moal fronsend. 'Ik heb gehoord dat je flink van je af kunt bijten. Dat wordt hier niet toegestaan.'

Als hij dat nu al vindt, moet ik beter mijn best doen. Vechten kan later komen – ik ben nog nauwelijks binnen en ik begin Mirna's strategie al te verpesten. Misschien kan ik het beste een beetje dommig doen. Ik haal diep adem en steek gedwee mijn arm uit.

Dokter Moals duim zoekt naar een ader en als hij een geschikte vindt, steekt hij de naald in me. Ik voel een scherpe prik en een branderig gevoel.

'Waarom een onderzoek? Wat bedoelt ú daarmee?'

'Standaardprocedure,' zegt dokter Moal. 'We zijn hier in het Instituut hard bezig om allerlei oplossingen te vinden.' Met een rukje trekt hij de naald uit mijn arm. Sini drukt meteen een wattenschijf tegen de wond. 'Persoonlijk geloof ik niet dat er iets in het bloed te vinden zal zijn,' vertrouwt dokter Moal me toe, terwijl hij glimlachend de buis uit de spuit verwijdert, er een label op plakt en in een rekje met andere buizen steekt.

'Waarom?' Ik kijk hem wantrouwig aan. 'Wat is er mis met mijn bloed?'

Hij lacht hardop: een hoog, giechelend geluid. 'Helemaal niks. Jij komt zeker uit de Periferie, of niet?'

Ik geef hem Nicole's meest onnozele blik. 'Hoe weet *u* dat?'

'Je accent.' Hij glimlacht breed. 'Jij en Patiënt 1491 praten allebei zo plat als een boer.'

Zo, dus Arthur is Patiënt 1491. Zou hij bij mij in de buurt worden geplaatst? 'Er zijn geen boeren in Gwenneec.'

'O, nee?' Dokter Moal kijkt verveeld naar zijn apparatuur.

'De zee geeft vis, geen gewassen.'

'Je hebt een hoop praatjes. Je broer hield keurig zijn mond.'

Aha, dus Arthur sliep helemaal niet. In elk geval nog niet zo lang. 'Wanneer kan ik hem zien?'

'Voorlopig niet.'

'Maar ...'

'Doe je trui omhoog.'

De dokter pakt een stethoscoop en zet de doppen op zijn oren.

'Als ik dat doe, brengen jullie me dan naar hem toe?'

‘Je broer slaapt,’ zegt Sini beslist. ‘Je kunt hem niet zien.’

‘Trui omhoog,’ herhaalt dokter Moal.

Ik trek de zoom van mijn trui omhoog, samen met het dagboek in de binnenzak. Ze merken niets. De arts drukt de stethoscoop tegen mijn buik. ‘Adem in – hou vast – en nu uit ... Goed. En weer in – hou vast ...’

Hij controleert mijn longen, dan mijn hart. Als hij tevreden is, laat hij de knoppen van zijn oren glijden en stapt hij achteruit. ‘Allemaal klaar. Geen reden om zo wantrouwig te kijken, toch?’ Zijn woorden zijn geruststellend maar de klank in zijn stem is onvriendelijk.

‘Kom,’ zegt Sini. Ze trekt me van het bed af en trekt mijn trui omlaag, alsof ik een klein kind ben dat geholpen moet worden met aankleden. Ik laat haar begaan.

‘Is dat alles? Jullie ... gaan niks anders doen?’

‘Wat zou ik met je moeten doen?’ Dokter Moal draait zich al half om, niet geïnteresseerd in een kletspraatje. ‘Je lijkt gezond en zit goed in elkaar.’

‘Je moet eerst uitrusten,’ zegt Sini.

‘En krijg ik eten?’

Sini glimlacht een beetje medelijdend. Ongetwijfeld kom ik over als een straathond die al kwispelt bij de géúr van restjes voedsel. ‘Zoals beloofd.’

‘En dan? Wat gebeurt er daarna?’ Ik klem mijn armen om mijn borst, bescherm het dagboek zonder dat ze doorhebben dat het daar is. ‘Gaan jullie me pijn doen? Of mijn broertje?’

Sini maakt een geschokt en licht afkeurend geluid, tuit dan haar lippen. ‘Kind, waarom zouden we je pijn doen?’

Ik frons naar haar. ‘Ze noemen jullie De Slang.’

Achter me slaakt Dokter Moal een hoog lachje. ‘Sssslang. Het past wel. Je moet niet teveel naar kletspraatjes luisteren, Nicole.’ Hij werpt me een blik toe die ik niet goed kan interpreteren. Woede? Waarschuwing? ‘Je hebt geen flauw idee wat hier gebeurt.’

Ik houd mijn commentaar voor me. Als ze me niet naar Arthur willen brengen, moet ik op de één of andere manier te weten komen waar ze hem houden, wat er met hem gebeurt.

Maar ik heb nog een prioriteit, breng ik mezelf streng in herinne-

ring. Arthur wist in welk slangennest hij liep – hij is er met één been zelf ingehinkt. Maar Katell heeft geen idee. En Taran, Marci en Judikael, Arthurs vrienden, hebben ook niets te maken met onze oom. Op hén moet ik me focussen. Zij moeten als eerste uit dit gebouw bevrijd worden.

Maar bij Gwenhael, het Instituut is groter dan ik had verwacht. Ik heb nu de lange rechte hal gezien en de cellen ondergronds, die Wolf *Platform Nul* noemde. Er moeten nog veel meer kamers en gangen en laboratoria zijn. Hoe ga ik hier rondneuzen zonder op te vallen?

‘Niet stil blijven staan.’ Sini’s stem haalt me uit mijn gedachten. Ik merk dat ik halverwege de deur ben gestopt met lopen. Snel gehoorzaam ik. We lopen terug door die lange gang, waar aan allebei de kanten deuren met nummers zitten, totdat ze deur 17 opent. Ik zie een kamer met een bed, een kast, een wastafel en een wc. In de hoek brandt een groen lampje.

‘Wat is dat?’ vraag ik.

‘De wekker.’ Sini kijkt me zonder uitdrukking aan. ‘Morgenvroeg om half zeven dien je op te staan, je te wassen en je aan te kleden. Als je te laat bent, word je gedisciplineerd.’

Zwijgend doe ik een stap naar voren. Voordat ik me kan om draaien, hoor ik die schelle pieptoon van Sini’s pasje.

Ik neem de details in me op. De kamer wordt er niet aangenamer van. Het bed heeft roestige stalen poten. Bovenop het strakke witte laken ligt een bundeltje kleren. Ik heb geen raam, alleen een lamp aan het plafond. Nergens langs de muur zit een lichtknopje. Ik ben opgesloten en niet eens de baas over het licht in mijn kamer. Het mag een verbetering zijn na de cel, maar het is niet bepaald een overwinning.

Vermoeid laat ik me op het bed zakken en bekijk de kleding. De Asklepios Congregatie wil dat ik in een knielange rok en een synthetisch vest rondloop. Ik kan de stof nauwelijks verdragen, het voelt te glad aan mijn vingers. De rok en het vest hebben allebei een vaalblauwe kleur, alsof ze te vaak in de was zijn geweest. Heeft iemand vóór mij in deze kleren rondgelopen?

Er is ook een wollen sjaal, het enige kledingstuk dat aangenaam aanvoelt.

Langzaam kleeft ik me uit. Ik haal het dagboek tevoorschijn en staar er een paar tellen naar, voordat ik het onder mijn kussen leg.

De rok zit te los om mijn heupen en het vest glijdt bijna van mijn schouders voordat ik de knopen tot mijn kin dichtmaak. Voor het eerst sinds weken voel ik aan mijn eigen lichaam en ik schrik ervan. Niet van de blauwe plekken die ik heb opgelopen tijdens mijn geboortetrauma tegen de celdeur; aan blauwe plekken heb ik in mijn leven geen gebrek gehad. Maar het bevalt me niet hoe benig ik ben. Mollig ben ik nooit geweest, maar de winter in het moeras heeft me echt mager gemaakt. Als ik met een duim over mijn zij glijd, voel ik alle ribben als heuveltjes naar buiten steken. Ik kan maar beter wat aankomen als ik op krachten wil blijven, bedenk ik, terwijl ik achterover op het bed ga liggen. Zodra ik aan eten denk, merk ik dat mijn maag schreeuwt om voedsel. Mijn laatste maaltijd was voordat ik ging slapen en Mirna me wakte om het plan in werking te stellen. Het lijkt nu al een eeuwigheid geleden. Bovendien heb ik alles uitgebraakt toen ik wakker werd in de cel. Nou ja, Sini heeft me eten beloofd en ik zal niet gelijk van mijn stokje gaan. Terwijl ik op een maaltijd wacht, concentreer ik me op de positieve zaken.

Ik ben binnen. En dit was dag één. Ik trek de sjaal over me heen en staar met wijd open ogen naar het plafond, totdat alle grijze vlekjes op een constellatie van sterren beginnen te lijken. Tot nu toe heeft mijn eerste indruk van de Asklepios Congregatie enkel meer vragen bij me opgeroepen: spreekt Sini de waarheid als ze zegt dat ze me geen pijn gaan doen? Wat betekent dat voor de andere patiënten? Wat doet die man in Platform Nul?

En hoe kom ik bij Benji?

Hoofdstuk 3

Dag twee

Het is niet Sini die me mijn maaltijd brengt, als ik met gesloten ogen op bed lig en al bijna denk dat ze me zijn vergeten. Het is een jonge man, gestoken in kleren met dezelfde blauwe kleur. Hij kijkt me niet aan als hij het dienblad neerzet. Ook niet als hij zegt: ‘Ontbijt is morgen in de zaal. Je wordt opgehaald.’

Ik wacht tot hij weg is, verwonderd dat Mirna in haar beschrijvingen nooit een eetzaal heeft genoemd.

Het voedsel heeft weinig smaak. Er ligt een moot vis aan de rand van mijn plastic bord, de rest is een stampot van aardappel en onherkenbaar geprakte groenten. Ik maak me niet druk om het gebrek aan zout of smaak. Het is warm en het stilt mijn honger, dat is alles wat ik vraag.

Als ik de laatste restjes stampot van het bord heb geschraapt, laat ik me weer achterover op bed zakken. Mijn lichaam en geest zijn uitgeput. Nu ik van voedsel ben voorzien, overvalt mijn volgende behoefte me: slaap. Al mijn prangende vragen houden me niet meer wakker.

Het snerpende geluid van de wekker maakt me wakker. Ik smijt het kussen naar het knipperende licht. Als dat niets aanricht, kom ik met een vloek overeind. Ik laat koud water uit de kraan lopen en plens dat in mijn gezicht. Ik ontdek een stuk zeep, nog in plastic gewikkeld, en sta een volle minuut in mijn blootje terwijl ik

onhandig probeer om het plastic eraf te krijgen. Stekende kwallen, wat een verspilling. Weten ze hier niet hoeveel olie er uit Gwennece gepompt wordt om plastic te blijven produceren? Als ik gewassen en aangekleed ben, gaat de wekker nog steeds af.

‘Ik ben op, bij Gwenhael!’ grom ik. En goed wakker ook, dat moet ik toegeven. En daardoor herinner ik me scherp waar ik ben, en wat voor dag het is: de tweede dag. Wat er vandaag ook gebeurt, ik moet zorgen dat ik mijn tijd nuttig besteed.

Er is een enkele klop op mijn deur, gevolgd door de pieptoon van het elektronische slot. De persoon die me komt halen is noch de jonge man, noch Sini. De man is groot en breed als een stier, met een glimmend kaal hoofd en heldere ogen. Hij kijkt me recht aan – iets waar Sini en de ander zich te ongemakkelijk voor lijken te voelen – en hij zegt: ‘Jij bent de nieuwe? Kom met mij mee.’

Ik heb niet veel keuze. Hij leidt me de lege gang uit, een trapje op en een hoek om, zonder verder nog tegen me te spreken. Ik geef mijn ogen goed de kost, sla de genummerde deuren die we passeren in mijn geheugen op en probeer te raden wat zich daarachter kan bevinden. We passeren een aantal ramen, afgesloten door ijzeren traliewerk. Tenzij we ergens in dit gebouw een breekijzer kunnen vinden, bieden de ramen geen gemakkelijke vluchtweg naar buiten.

Ik ben verrast als we de hoek omslaan en ik de rij kinderen zie staan. Ze staan achter elkaar en kaarsrecht, gestoken in wit en blauw – de kleuren van het Instituut. Een paar gluren over hun schouder als ze ons horen aankomen. De man zet me achter in de rij, spreekt geen woord van uitleg en loopt langs de kinderen naar voren om twee deuren met zijn sleutelpasje te openen. Daarachter bevindt zich een eetzaal met twee langwerpige tafels en rijen houten stoelen. Hij wuift ons naar binnen en de kinderen lijken op de hoogte van de routine. Iedereen neemt een plek in. Gepraat wordt er niet. Zoveel zwijgzame kinderen maken me opmerkelijk zenuwachtig. Ik volg hun voorbeeld, mijn lippen dicht op elkaar, en vindt een plekje aan de uiterste rand van de tafel. Nergens een spoor van Arthur. Het valt me op dat de tweede tafel zo goed als leeg blijft. Er staat een kom met pap, een snee brood en een appel voor elk kind. Er zijn glazen met een oranje sap die ik niet kan identificeren. Het ziet er niet naar uit

dat we om een tweede portie kunnen vragen. De stier in zijn blauwe pak is niet mee naar binnen gekomen, maar echte privacy hebben we ook niet. Aan de rand van de zaal staan drie vrouwen in het blauw. Ze lijken met een half oog op ons te letten terwijl ze ook zacht met elkaar in gesprek zijn. Ik zie één ervan een gaap achter haar hand wegmoffelen.

Terwijl de lepels tegen de kommen tikken, trekt een jongetje naast me zachtjes aan mijn mouw. Ik kijk op hem neer. Hij kan niet ouder zijn dan een jaar of negen, denk ik, en heeft kort, opgeschoren haar. Ik buig me naar hem toe en hij fluistert:

‘Niet naar de Zorgers kijken.’

Ik wijs met mijn lepel naar de vrouwen. ‘Zijn dat de Zorgers?’

‘Als ze moe zijn laten ze ons praten. Als we zachtjes doen.’

Dus ik imiteer zijn fluisterton terwijl ik naar de grotendeels lege tafel naast ons gebaar. ‘Waar zijn de anderen?’

‘Die zien we nooit.’

‘Nooit?’ Dat is zorgwekkend als ik Arthur wil vinden.

‘Niet vaak.’ Hij heeft zijn kom al voor de helft leeg en lepelt gretig meer pap naar binnen. Hij ziet me kijken, gluurt naar mijn onaangeraakte ontbijt en zegt: ‘Als je het niet op hebt, moet je wachten.’

‘De hele dag?’ Het idee om voedsel te laten staan strijkt me tegen de haren in, dus begin ik de pap snel te eten. Het is lauw. Ondanks alle rijkdom van de Slangen kunnen ze hun patiënten geen fatsoenlijke maaltijd voorzetten? Thuis hadden we het beter; zelfs in de Ark aten we met meer smaak.

‘Hoe heet je?’ vraag ik de jongen tussen mijn vijfde en zesde hap door.

‘Ruben.’

‘Ruben, hoe lang ben je al hier?’

Hij schudt zijn hoofd en drinkt in drie slokken zijn oranje sap op. ‘Het was winter toen ze me pakten.’

‘Wat doen ze met je? Ruben, dit is belangrijk.’ Ik leg mijn hand op zijn bovenarm zodat ik zijn aandacht vasthoud. ‘Vertel me wat ze met je hebben gedaan. Of hebben ze iets gezegd ...?’

Eén van de Zorgers sist ons toe. Ruben duikt in elkaar en lijkt te krimpen, alsof ze hem een slag in zijn gezicht heeft gegeven. Ik

vouw mijn lippen op elkaar en richt mijn blik op mijn eten. Plotseling heb ik geen honger meer.

Een luide bel kondigt het einde van het ontbijt aan. Dit is het enige moment van chaos in de stille, bedeesde groep kinderen. Hun stoelen schuiven naar achteren en hun voeten maken harde geluiden over de kale, betonnen vloer.

Ruben verrast me door van het moment gebruik te maken. Weer voel ik een rukje aan mijn mouw. 'Je moet oppassen voor de dikke dokter,' fluistert hij. 'Kinderen gaan naar hem toe. Soms komen ze niet meer terug.'

Ik knik dat ik hem gehoord heb, het beetje pap dat ik gegeten heb ligt als een onaangename koude klont in mijn maag. Bedoelt hij Dokter Moal? Ik kan het hem niet navragen, want Ruben sluit zich snel aan in de rij en kijkt ook niet naar me om. Ik sluit de rij af zoals ik dat eerder ook deed, tot de gespierde man me weer mee terugneemt naar mijn kamer. Ik ben kennelijk de enige in de hal van de ontbijtgroep. Voordat hij de deur achter me sluit, boort zijn blik in mijn ogen. 'Alles in orde?'

Een absurde vraag. Ik beantwoord hem niet maar vraag: 'Wat gaat er nu gebeuren?'

'Je bent nieuw, er is nog geen rooster voor je gemaakt. Wacht af en rust uit.'

Ik vloek zachtjes als hij me opsluit in de kamer waar niks te doen is. Een uur gaat voorbij, denk ik, en ik ijsbeer gefrustreerd van mijn bed naar de muur. Soms hoor ik voetstappen buiten mijn deur passeren, maar niemand komt me halen. Ik weet niet wat ik verwacht had. Dat ze me meteen mee zouden nemen naar de grote man achter de Asklepios Congregatie? Of naar de plek waar kinderen verdwijnen? Dat zou niet goed zijn, ik heb nog geen plan. Maar ik verspil mijn kostbare uren door in een kamer vast te zitten en niets te weten.

Na nog een lange, saaie tijd, stop ik met ijsberen en laat ik me op mijn bed vallen. Ik heb nog niet veel gezien van de Asklepios Congregatie, maar wat ik gezien heb moet ik onthouden. Ik sluit mijn ogen en begin de route naar de eetzaal in mijn verbeelding op te roepen. En daarna, vanaf mijn kamer de weg naar het laboratorium

van Dokter Moal. Ik probeer me elke gang te herinneren die me van Platform Nul naar het laboratorium bracht, maar moet gefrustreerd vaststellen dat ik nog te gedesoriëteerd was om de details nu weer op te kunnen roepen.

Ik krijg honger. Ik wacht.

Als de schelle pieptoon me doet opschrikken uit een soort dommelende halfslaap, is het Sini die me komt halen. Ik bereid me voor op gevaar, misschien op een confrontatie en een vlucht, maar ze brengt me naar een andere zaal, waar het licht aangenamer is en waar ik tot mijn verbazing stemmen door elkaar hoor praten. Ik hoor zelfs een lach.

Binnen is een speelzaal, zoals we in de Ark ook hadden. Er staan een paar boeken in kasten langs de muur, er zijn tekenspullen en blokken en ballen. De zaal is duidelijk ingericht voor veel jongere kinderen, en ik vraag me af hoever Benji durfde te gaan. Nam hij baby's voor zijn experimenten?

Sini ziet me kijken en vat mijn blik verkeerd op. 'Je bent niet de enige oudere,' zegt ze. 'Je zult wel wat aanspraak hebben.'

'Wat ... wat moet ik hier doen?'

Ze lijkt verbaasd dat ik het niet weet. 'Vermaak je. Dit is je recreatie. Normaal gesproken zal je een uurtje per dag voor jezelf hebben, maar je bent nieuw en je staat nog onder supervisie. Je krijgt twintig minuten.'

Ik glip naar binnen. Mijn blik valt onmiddellijk op het raam. Ook hier zitten tralies voor, maar de vensterbank is breed en ingericht met zachte kussens. Ingenesteld in die kussens zit een meisje van een jaar of twaalf met dik, blond haar. Heel even denk ik dat ik Katell heb gevonden. Het volgende moment draait ze zich zodat ik haar gezicht kan zien, en moet ik mijn teleurstelling wegslikken. Ik laat mijn ogen rondwalen en plotseling wordt mijn hoop weer opgestuwd. Aan de andere kant van de zaal meen ik een bekend gezicht te zien.

Ik waad me langs speelgoed en kinderen. 'Judikael?'

Ze draait zich om. Haar gezicht licht op. 'Nimue!'

'Sst!' Ik gluur om me heen, maar de Zorger bij de deur kijkt een andere kant op en is te ver weg om ons over de kinderstemmen te horen. 'Noem me Nicole hier.'

'Nicole? Waarom?'

‘Vertrouw me maar. Judikael, wat ben ik blij je te zien! Ben je in orde? Hebben ze ... iets gedaan?’

‘Nog niet.’ Judikael spreekt zacht. Ze werpt een blik om zich heen en neemt me mee naar een hoekje van de ruimte, half uit het zicht van de Zorger door een ladekast. ‘Ze namen Marci op een dag mee, maar ze kwam ongeschonden terug. Het enige wat ze deden was haar bloed afnemen, vertelde ze. Maar ik ben er niet zeker van dat dat het enige is wat ze willen. Sommige kinderen zijn de ene dag hier, de volgende dag spoorloos.’

‘En Taran?’

‘Ja, hij is hier. Maar ze weten dat wij elkaar kennen, dus scheiden ze ons.’ Judikael gluurt met een donkere frons naar de Zorger. ‘Waar zijn ze bang voor? Een kinderleger?’

‘Misschien voor een stormloop. Judikael, weet je waar Arthur is? Heb je hem gezien?’

Ze kijkt me aan. ‘Arthur is hier?’

‘Ze hebben ons gescheiden. Ik heb nog geen spoortje van hem gezien.’

‘Hij redt zich wel,’ zegt Judikael. ‘Zolang hij niet ziek is.’

Ik kijk haar verrast aan. ‘Daar weet je van?’

‘Wie niet? Dat is alles wat ze willen weten. Ik denk dat de Zorgers er bang voor zijn. Ze bespuiten zichzelf met een soort desinfecteermiddel zodra ze een vies luchtje ruiken.’

‘Veel geluk daarmee,’ mompel ik. Ik zwak mijn stem af tot gefluister. ‘Arthur en ik zijn gekomen om jullie te helpen. Over acht dagen kunnen we bij Cami worden opgehaald, als we voor die tijd een uitgang vinden.’

Judikael staart me aan. Ik kan haar die verbijsterde blik niet kwalijk nemen. ‘Je zegt dat alsof het makkelijk is! Als er een uitgang was, had ik die nu al genomen.’

‘Het is niet makkelijk,’ geef ik toe. ‘Maar ik heb een plan. Althans ... ik werk aan een plan, nu, op dit moment.’

Ze kijkt me afwachtend aan.

‘Ik heb papier nodig, en iets om mee te schrijven.’

‘Als dat alles is, kan ik je helpen.’ Judikael trekt een lade in de kast open, rommelt er even in en overhandigt me dan een groen